

сулманина. В чест на обряда пашата наредил в конака голяма трапеза и поканил всички търговци турци, гърци, българи, евреи. Вместо вино (турците не пият вино) студена и сладка лимоната се разливала на всякъде. Когато големците свършили обяда и напуснали трапезата, пашата заповядал да отварят вратата и всички, които желаят, да влязат и се наядат от богатата трапеза, около която прислужвали многобройни турски стражари.

Между навлезлите и насядали българи имало и един рус, синьоок, сухичек българин в дрехите на монастирски овчар, който заел едно място и грижливо гледал да се понахрани, без да очаква покана от някого.

Някои българи се взряли и познали в лицето на овчаря народния апостол Васил Левски. Един отишел при него и му дал да разбере, че трябва да се махне по-скоро, защото има опасност да го хванат. Васил Левски поизгледал българина и рекал: „ба, чакай де, нека се нахрани. Де ще намеря такава трапеза“!

Когато втор път отишел българина да го покани, местото на трапезата било вече заето от друг човек.

Левски често посещавал и се крил в Драгалевския манастир. Там бил егумен стария му приятел Генади, бивш негов другар в легията на Раковски, дякон на нишкия светогорски изповедник Виктор.